

Arrest

nr. 302 897 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Fatehabad (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U bent verloofd met S.. U werkte in de landbouw. Uw schoonbroer O.N., die ook uw paternale neef was, werkte voor de nationale politie. Hij werd ongeveer 5 of 6 jaar voor uw eerste persoonlijk onderhoud gedood door de taliban. Sindsdien woonden zijn vrouw - uw zus A. - en hun kinderen bij u. Uw broer M. werkte zo'n 10 jaar voor de grenspolitie in Jalalabad. Na de dood van uw vader draagde u zorg voor de familie. U kreeg ontelbare telefoontjes van de taliban waarin ze zeiden dat u uw broer moest overtuigen om te stoppen met zijn job. Uw broer zei echter dat hij niet gaf om de taliban, dat hij zou vechten tot de laatste snik en dat ze met hem mochten doen wat ze wilden. Ongeveer 3 jaar voor de val van het vorige regime vonden er in uw dorp in vier dagen tijd twee operaties plaats waarbij de nationale inlichtingendienst

(NDS), het nationaal leger en de grenspolitie betrokken waren. Tijdens die operaties werden Q.F. en M.N. – twee dorpelingen die de taliban geholpen zouden hebben – opgepakt. Mensen in uw regio dachten dat uw broer ook betrokken was bij deze operatie, wat uw broer later ten aanzien van u bevestigde. De dorpelingen, de imam en de malik beschuldigden u er al dan niet rechtstreeks ook van de informatie over die twee mensen te hebben doorgegeven aan de overheid via uw broer. Acht maanden voor de val kreeg u een brief van de taliban waarin stond dat u tegen uw broer moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk voor de overheid. Als hij niet zou stoppen, moest u de taliban helpen. 15 dagen later kreeg u een tweede brief waarin stond dat ze jullie zouden doden als uw broer niet stopte met zijn werkzaamheden. Uw broer weigerde echter manifest en zei dat hij zich niet zou laten tegenhouden door brieven: de overheid was aanwezig in jullie dorp en had daar de controle waardoor jullie zich niet echt zorgen maakten. Vijf dagen na de val verliet u echter het land samen met uw broer M.. Uw reis duurde ongeveer 7 maanden. Vijf dagen nadat jullie Afghanistan hadden verlaten werden jullie in twee verschillende auto's gezet. De auto waarin uw broer zat werd teruggestuurd naar Afghanistan. U reisde verder via Iran, waar u te horen kreeg dat uw broer gedeporteerd was, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië en Servië. In Servië vernam u van uw moeder dat zij een paar dagen nadat uw broer werd teruggestuurd een telefoon had gekregen van een anonieme persoon die beweerde dat hij uw broer had gedood. Uw familie heeft zijn lijk echter nooit gezien. In Servië heeft u ook vernomen dat de vrouw van uw broer en zijn kinderen ondertussen in Iran zijn. In Servië vernam u tot slot ook dat uw vriend Ah., die voor de speciale eenheid werkte, en uw vriend Ma., die voor het leger werkte, gedood werden. U reisde verder via Hongarije, Oostenrijk, waar u op 15 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, Zwitserland, Frankrijk en België, waar u op 4 maart 2022 om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer vreest u dat uw leven gevaar loopt omdat u beschuldigd werd van spionage en omdat uw broer voor de overheid werkte. Na jullie vertrek zijn de taliban nog een paar keer naar jullie huis gekomen om naar u en uw broer te vragen. Ze hebben het huis ook doorzocht omdat ze zeiden dat jullie wapens in huis hadden. De laatste keer dat ze naar uw huis kwamen was ongeveer 8 maanden voor het persoonlijk onderhoud.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de achterkant van de elektronische taskara en de oude papieren taskara van uw broer M., een foto waarop hij te zien is met uw vader, de taskara's van uw zus, neven en nichten, diverse documenten ter staving van de professionele activiteiten van uw broer M. zoals onder meer diverse certificaten en foto's, foto's en documenten met betrekking tot de identiteit en het werk van uw schoonbroer O.N., foto's van de begrafenis van uw schoonbroer, waarop ook u en uw broer M. op te zien zijn, foto's van uw vriend Ah. die voor de speciale eenheid werkte en die overleden is, foto's van uw vriend Ma. die voor het leger werkte en die overleden is en de twee hierboven vermelde brieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat uw broer M. voor de grenspolitie werkte en dat hij deelnam aan twee operaties in uw dorp waarbij 2 talibanleden werden opgepakt, waardoor u beschuldigd werd van spionage.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw verklaringen over uw leeftijd. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat u in 1997 geboren was terwijl u in België verklaarde dat u op [...]1/1380 ([...] maart 2001) geboren was (zie brief Oostenrijks Federal Office for Immigration and Asylum d.d. 12 mei 2022). Gevraagd welke geboortedatum u in Oostenrijk heeft opgegeven, antwoordde u dat u niet meer wist wat u daar gezegd heeft omdat u al een moeilijke weg achter de rug had toen u daar door de politie opgepakt werd – u dacht wel dat u dezelfde leeftijd had opgegeven – en dat de tolk niet zo goed Dari sprak waardoor het mogelijk was dat hij die datum verkeerd heeft opgeschreven. Dat u niet zeker leek te weten of u in Oostenrijk dezelfde leeftijd als in België had opgegeven, is behoorlijk frappant. Erop gewezen dat u er gezegd heeft dat u in 1997 geboren bent, verwees u opnieuw enkel naar de moeilijke weg die u achter de rug had (CGVS I, p. 4), hetgeen hoegenaamd niet afdoende is om dit verschil te verklaren. Er kan immers verwacht worden dat u ook daar dezelfde geboortedatum zou opgeven, aangezien u in België duidelijk op de hoogte leek te zijn van

wanneer u geboren bent (CGVS I, p. 3). Bovendien verklaarde u dat u niet om internationale bescherming zou hebben verzocht in Oostenrijk hoewel u daar op 15 februari 2022 effectief om internationale bescherming heeft verzocht. Hierop gewezen, antwoordde u dat uw toestand niet goed was en dat u niet weet wat u daar gezegd hebt (CGVS I, p. 6). Een dergelijke rechtvaardiging kan uiteraard ook hier niet volstaan. Dat u het resultaat van de asielprocedure in Oostenrijk niet afgewacht heeft, is bovendien een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en hierna de uitkomst van de asielprocedure afwacht, quod non in casu. Het voorgaande ondergraaft in heel ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis over het werk van uw broer zeer beperkt is, waardoor u de beweemde professionele activiteiten van uw broer niet aangetoond heeft. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functie en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw problemen in en vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen waren echter zeer oppervlakkig. Zo verklaarde u over de motieven van uw broer om bij de grenspolitie te gaan enkel heel vaag dat hij het waarschijnlijk leuk vond en zijn land wilde dienen (CGVS I, p. 10). U kon ook niet uitweiden over zijn taken. Zo zei u louter heel algemeen dat ze naar een plek werden gestuurd als er oorlog was, dat ze operaties uitvoerden en zo omdat dat nu eenmaal de taken van de politie zijn. Gevraagd wat de taken van uw broer waren als lid van de grenspolitie, antwoordde u dat u niet wist wat zijn specifieke taken waren (CGVS I, p. 11). U vroeg uw broer ook nooit iets over zijn werk omdat hij er niet zoveel over praatte. Toch dacht u dat uw broer zelf ook de verantwoordelijkheid had over andere mensen omdat een zabad mensen onder zich heeft maar u had geen idee hoeveel mensen een zabad onder zich heeft of hoe het werkt (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 15). Bovendien is het merkwaardig dat uw broer volgens u 10 jaar tot aan uw vertrek bij de politie gewerkt zou hebben, terwijl u een opleidingscertificaat neerlegde waaruit blijkt dat hij van 11/7/1383 tot 23/7/1383 (van 2 oktober 2004 tot 14 oktober 2004) al een politietraining volgde (CGVS I, p. 10). Gevraagd of u een verhaal kon vertellen dat uw broer u ooit vertelde over zijn werk, zei u dat hij niet praatte over zijn werk, over wat hij deed of over incidenten die plaatsvonden. U vroeg zelf ook nooit meer informatie. Gevraagd of uw broer zelf moest deelnemen aan operaties, zei u opnieuw heel vaag dat hij dat zeker gedaan moet hebben want als je bij de overheid werkt als militair moet je deelnemen aan operaties. Hij heeft u echter hierover nooit iets gezegd (CGVS I, p. 13). Dat u niet eens een door uw broer vertelde anekdote over zijn professionele activiteiten en ervaringen kon vertellen, doet danig de wenkbrauwen fronsen, temeer daar u even later wel plots kon vertellen over twee operaties die in uw dorp zouden hebben plaatsgevonden, waarbij twee personen werden opgepakt, waaraan uw broer zou hebben deelgenomen (CGVS I, p. 13, p. 15), maar waaraan, zoals hieronder zal blijken, geen geloof gehecht kan worden. Tot slot is het opvallend dat u geen idee had hoeveel uw broer verdiende. U zei weliswaar dat uw broer na het overlijden van uw vader zijn salaris aan uw moeder gaf (CGVS I, p. 13). Nochtans omschreef u zichzelf als de 'zorgdrager' van de familie en het hoofd van het huishouden, waardoor het bijzonder vreemd overkomt dat u als oudste mannelijke gezinslid in uw woning geen zicht had op de huishoudelijke financiën (CGVS II, p. 8, p. 22). Gelet op uw lacunaire kennis over de professionele activiteiten van uw broer, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer voor de grenspolitie werkte in het gedrang.

Dat u niet concreet heeft aangetoond dat uw broer voor de toenmalige overheid werkte, wordt bevestigd doordat de geloofwaardigheid van zijn beweemde deelname aan operaties in uw dorp waarbij in vier dagen tijd twee talibs werden opgepakt op de helling komt te staan door uw warrige verklaringen over deze operaties en de gevolgen ervan voor de twee gearresteerde talibs. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de operaties drie jaar voor de val [van het vorige regime] plaatsvonden (CGVS I, p. 14), terwijl u bij het tweede onderhoud beweerde dat de operaties drie jaar voor het versturen van de dreigbrieven plaatsvonden (CGVS II, p. 6). Ook kon u tijdens uw eerste onderhoud niet zeggen welke rol uw broer tijdens die operaties speelde (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wist u echter merkwaardig genoeg plots te preciseren dat uw broer door de overheid werd toegewezen aan die operaties en dat hij de veiligheid van de andere mensen die de personen arresteerden, verzekerde (CGVS II, p. 15). Daarnaast is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wist naar welke gevangenis de twee opgepakte personen, Q.F. en M.N., gebracht werden. U verklaarde toen enkel niet te weten waar ze in de gevangenis zaten en opperde hoogstens dat ze [mogelijk] in Kaboel of in Jalalabad gevangen zaten (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u dan weer niets over een mogelijke detentie in Kaboel en preciseerde u via via vernomen te hebben, ofschoon u hierover geen zekerheid had, dat Q.F. eerst naar de gevangenis van Jalalabad en daarna naar Bagram gebracht werd. M.N. werd dan weer naar Jalalabad gebracht (CGVS II, p.

10). Het is heel opmerkelijk dat u dit tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet vermeldde. Bovendien verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat die twee mensen **na de val** zijn vrijgelaten waardoor jullie van daar gevlucht zijn (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat M.N. **ongeveer twee jaar voor uw vertrek** was vrijgelaten (CGVS II, p. 10). Ten slotte bracht u niet het minste bewijs ter staving van de door u vermelde operaties aan. Nochtans zei u dat de gesproken pers hierover had bericht (CGVS II, p. 15). Dat dergelijke operaties, waarbij volgens u honderden manschappen en tientallen voertuigen betrokken waren (CGVS II, p. 15), enkel in de gesproken en niet in de geschreven pers zouden worden vermeld, kan slechts bijzonder moeilijk overtuigen. Gelet op het voorgaande heeft u de operatie tegen F. en N. niet aannemelijk gemaakt. Aangezien dit zowat de enige door u gekende operaties waren waaraan uw broer had als lid van de grenspolitie deelgenomen zou hebben en u het daadwerkelijke plaatsvinden van deze operaties niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer lid van de grenspolitie wederom aanzienlijk op de helling te staan.

Hoewel u verschillende documenten en foto's neerlegde ter staving van de beweerde werkzaamheden van uw broer, dienen documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. In dit verband toonde u bovendien uw familiale relatie met uw beweerde broer niet aan. Niet alleen is hierboven al gebleken dat uw verklaringen over uw identiteit niet zonder meer kunnen worden aangenomen, bovendien komt het vreemd over dat uw ouders na de geboorte van uw broer, die volgens zijn taskara geboren is op 26 december 1984, gedurende ongeveer 16 jaar niet opnieuw vader of moeder zijn geworden. Nochtans werden uw ouders hierna, in een periode van nauwelijks 13 jaar, nog maar liefst zes keer vader en moeder (verklaring DVZ, vraag 17; zie ook achterzijde van uw broers elektronische taskara). Verder kon u geen foto's neerleggen waarop u duidelijk te zien bent met uw broer waardoor u de werkelijke band tussen u en de persoon op de verschillende documenten die volgens u uw broer zou zijn niet aantoonde. De foto's die u zou hebben gehad met uw broer stonden immers op een gsm die kapot ging toen u onderweg was naar België (CGVS II, p. 4). Het is merkwaardig dat uw familie wel nog een foto had waarop uw vader en uw broer samen te zien waren en die u later ook neerlegde maar dat ze geen foto's meer hadden waarop u en uw broer duidelijk samen in een familiale context te zien zijn of waarop u en uw vader samen te zien zijn (CGVS II, p. 4). Hoewel u wel foto's neerlegde waarop u en uw beweerde broer te zien zouden zijn op de begrafenis van uw schoonbroer/paternale neef, kan uit deze foto's echter niet opgemaakt worden wat jullie werkelijke familiale relatie is, aangezien op deze foto's vele tientallen personen te zien zijn. Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat de overheidsambtenaar die op de documenten vermeld staat werkelijk uw broer zou zijn, temeer daar u merkwaardig genoeg, ondanks de uitdrukkelijke vraag van het Commissariaat-generaal, naliet om de voorzijde van de elektronische taskara van uw beweerde broer, waarop zijn foto te zien is, neer te leggen (CGVS II, p. 5).

Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat uw broer daadwerkelijk bij de grenspolitie actief was, waardoor er evenmin aan jullie problemen hierdoor geloof gehecht kan worden. Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan de telefonische bedreigingen die jullie kregen omwille van de werkzaamheden van uw broer. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat jullie omwille van de werkzaamheden van uw broer altijd waarschuwingen en dreigbrieven van de taliban kregen die eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk bij de grenspolitie (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u ook dat u bedreigd werd door de taliban omwille van het werk van uw broer die bij de overheid werkte en dat ze u vroegen om uw broer te overtuigen om te stoppen met zijn werk (CGVS I, p. 9).

Toen u gevraagd werd wanneer de problemen die jullie omwille van het werk van uw broer hadden begonnen waren, verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud echter dat jullie bedreigd werden nadat de mensen te weten kwamen dat hij deelnam aan operaties waarbij die twee mensen werden opgepakt (CGVS I, p. 14, p. 17-18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat de taliban jullie voor die operaties ontelbare keren met verschillende nummers belden en met jullie spraken en dat jullie die nummers probeerden te blokkeren, waarna ze jullie dreigbrieven stuurden. In die telefoontjes zeiden de taliban dat u moest vragen aan uw broer om te stoppen om voor de overheid te werken en dat u geen banden moest hebben met de overheid. Anders zouden ze stappen tegen u ondernemen, zoals ze stappen ondernamen tegen uw paternale neef. U erkende ook dat u dit tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal niet vermeld had. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde tijdens het voorgaande onderhoud verklaarde u enkel dat u toen wel vertelde dat jullie bedreigingen kregen van de taliban, maar legde u deze lacune niet uit (CGVS II, p. 5-8, p. 16-17). Toen u nogmaals gevraagd werd waarom u toen niets zei over de telefoontjes, repliceerde u dat u dat niet had vermeld omdat u niets gevraagd werd over de telefoontjes (CGVS II, p. 23). Die verklaring is niet overtuigend aangezien u gevraagd werd in welke vorm u bedreigingen kreeg van de taliban. U antwoordde daarop dat de taliban dreigden via de malik of de imam en dat ze u ook bedreigd hebben met brieven waarin stond dat u uw broer moest overtuigen om te stoppen met zijn werk bij de ongelovigen (CGVS I, p. 17). Erop

gewezen dat die vraag gesteld werd maar dat u niks zei over de telefoontjes zei u dat er misschien een misverstand was en dat de vorige tolk u verschillende keren vroeg om uw verklaringen niet te herhalen en dat hij u misschien stopte waardoor u dit niet had kunnen zeggen (CGVS II, p. 23). Die verklaring is echter evenmin afdoende aangezien u ook gevraagd werd of de taliban voor het sturen van die brief al contact opgenomen had met jullie. U antwoordde toen dat jullie in Afghanistan een gewone gsm hadden en dat jullie een onbekend nummer hadden dat je niet kan bellen (CGVS I, p. 17). Gelet op het voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan deze door u beweerde telefoontjes.

Voorts stemmen uw opeenvolgende verklaringen over uw woonplaats niet met elkaar overeen. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken woonde u de laatste 3 jaar tot uw vertrek in Jalalabad (DVZ-verklaring d.d. 22 april 2022, vraag 10). Op het Commissariaat-generaal beweerde u enkel in Fatehabad te hebben gewoond (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u toen gezegd had dat u drie jaar in de stad Jalalabad groenten verkocht, niet dat u daar woonde (CGVS I, p. 18). Die verklaring volstaat hoegenaamd niet, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gezegd heeft dat u de laatste drie jaar tot uw vertrek in Jalalabad, waarbij u zelfs de wijk preciseerde, **woonde** en dat u ook zei dat u van uw geboorte tot ongeveer drie jaar voor uw vertrek in Fatehabad woonde (DVZ-verklaring, vraag 10). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar.

Aangezien u op het Commissariaat-generaal beweerde dat u na de operaties waardoor u van spionage werd beschuldigd in Fatehabad dreigbrieven van de taliban en tevens (via via) dreigberichten via de malik en de imam heeft ontvangen en er geen geloof aan uw verblijf in Fatehabad gedurende de drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gehecht kan worden, kan er evenmin aan de door u ontvangen dreigbrieven, waarin uitdrukkelijk gezegd wordt dat u inwoner van Fatehabad zou zijn en die bij u thuis in Fatehabad afgeleverd zouden zijn, en aan de dreigberichten nog geloof gehecht worden. Dat de dreigbrieven van de taliban ongeloofwaardig zijn, blijkt tevens uit het merkwaardige feit dat de taliban al jaren geweten zouden hebben dat uw broer voor de overheid werkte en dat ze u al meer dan drie jaar voor uw vertrek gebeld zouden hebben met de vraag uw broer ervan te overtuigen te stoppen met zijn job maar dat ze pas een klein jaar voor de val van het land dreigbrieven stuurden met dezelfde vraag (CGVS I, p. 7). Gevraagd waarom ze u toen plots twee brieven stuurden, verklaarde u dat het hun beslissing was en dat ze jullie eerst belden en dan brieven stuurden (CGVS II, p. 21). Het komt echter bevreemdend over dat ze jullie plots dergelijke dreigbrieven zouden gestuurd hebben hoewel die telefoontjes meer dan twee jaar voordien al gestopt waren. Bovendien is het, gelet op de duidelijke in de brieven van de taliban opgenomen doodsb bedreigingen aan uw adres, merkwaardig dat u geen ernstige voorzorgsmaatregelen nam behalve dan opletten en waakzaam zijn als u buiten rondhing (CGVS II, p. 19).

Door uw ongeloofwaardige verklaringen over uw woonplaats kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat dorpelingen u ervan verdachten ten gevolge van de operaties spion te zijn (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 11-13, p. 17-21). Dit wordt bevestigd doordat u pas op het Commissariaat-generaal voor het eerst over spionagebeschuldigingen aan uw adres sprak ten gevolge van de operaties in jullie dorp waarbij twee mensen opgepakt waren (CGVS I, p. 9, CGVS II, p. 11). Naast het feit dat hierboven al gebleken is dat u de betreffende operaties waarbij uw broer betrokken zou geweest zijn niet aannemelijk heeft gemaakt, vermeldde u op de Dienst Vreemdelingenzaken echter niets over deze spionagebeschuldigingen aan uw adres.

U verklaarde daar enkel dat jullie voor de val van de overheid altijd waarschuwingen en dreigbrieven kregen van de taliban, die eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk bij de grenspolitie, waardoor jullie Afghanistan moesten verlaten na de overname door de taliban, niets meer. Gevraagd of er andere redenen waren waarom u gevlucht was, antwoordde u bovendien negatief (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft over de spionagebeschuldigingen die u zou hebben gekregen, antwoordde u dat er u gezegd werd dat u kort moest vertellen wat het probleem was en dat u de details in het 'groot interview' kon vertellen (CGVS I, p. 18). Die verklaring is echter niet afdoende aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd wordt om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (CGVS-verklaring, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5) en aangezien uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen duidelijk kan opgemaakt worden dat de spionagebeschuldiging aan uw adres de essentie van uw vluchtrelaas raakt: uw vrees bij terugkeer is immers dat uw leven gevaar loopt doordat u werd beschuldigd van spionage en ook omwille van het werk van uw broer (CGVS I, p. 9, p. 14, p. 17; CGVS II, p. 11). Daardoor kan verwacht worden dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds vermeld zou hebben. Hierdoor kan er aan de spionagebeschuldigingen geen geloof meer worden gehecht.

Ook aan de verdwijning van uw broer die voor de grenspolitie gewerkt zou hebben kan weinig geloof gehecht worden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat hij gedood werd door **de taliban** na de

val van de regering (DVZ-verklaring d.d. 22 april 2022, vraag 17). Bij een later gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u in Servië te weten gekomen bent dat uw broer terug gedeporteerd geweest is naar Afghanistan maar dat hij tot op dat moment vermist was en dat jullie vermoedden dat hij gestorven is omdat uw familie via iemand anders te horen gekregen had dat hij vermoord was, maar zij waren daar ook niet zeker over (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ op 2 januari 2023, vraag 3.5). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broer vermist was. U verklaarde ook dat uw moeder een telefoon kreeg van een **onbekend** nummer. Gevraagd wie die persoon was, zei u dat hij uw moeder belde met **uw broers telefoonnummer**, wat moeilijk te verzoenen is met uw verklaring dat het een onbekend nummer was. Die persoon, een **kidnapper of iemand anders**, zou haar gezegd hebben dat haar zoon gedood was (CGVS I, p. 4-5; CGVS II, p. 21). Het is merkwaardig dat jullie ondanks dat telefoontje slechts zouden vermoeden dat uw broer gedood is, hoewel u eerder verklaarde dat hij overleden was door toedoen van de taliban.

Doordat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw broer voor de grenspolitie werkte en dat jullie hierom dreigbrieven hebben ontvangen, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de bezoeken van de taliban aan uw huis na uw vertrek. Ze kwamen immers naar uw huis omdat ze dachten dat jullie wapens van de overheid in huis hadden en ze vroegen naar jullie omdat jullie, i.e. u en uw broer, allebei op hun lijst staan: ze willen u videren omdat de [dreig]brieven van de taliban naar u gericht waren omdat u het hoofd van het huishouden was (CGVS II, p. 22).

Gelet op het voorgaande kan er aan uw asielrelaas niet het minste geloof gehecht worden.

Volledigheidshalve kan, betreffende de dood van uw paternale neef/schoonbroer O.N. die voor de politie in Zabul werkte en die volgens u door de taliban gedood werd (CGVS II, p. 3), opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover ook consistentie missen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u immers dat hij ergens onderweg werd gestopt en gedood (CGVS I, p. 8). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat hij aan een checkpoint werkte en vocht tegen de taliban maar dat jullie niet weten of hij in een gevecht of in een landmijnexplosie gedood werd en dat jullie enkel de informatie kregen dat hij martelaar was geworden (CGVS II, p. 3). Deze verklaringen zijn niet coherent. Bovendien is hierboven reeds gebleken dat er aan de telefoontjes die u van de taliban gekregen zou hebben en waarin zij zouden hebben gezegd dat ze uw paternale neef gedood hebben (CGVS II, p. 6), geen geloof gehecht kan worden. Hoe dan ook blijkt uit niets dat jullie ten gevolge van de dood van uw schoonbroer/neef, die tijdens zijn werk als politieagent zou zijn gedood, hetgeen tot de risico's van het vak behoort, problemen zouden hebben gehad, aangezien hierboven is gebleken dat er aan de door u vertelde problemen gedurende de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet het minste geloof gehecht kan worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit.

De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and**

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uw advocaat merkte nog op dat u, die het talibanregime niet heeft meegemaakt, gevlucht bent naar Europa, dat als een continent van ongelovigen wordt beschouwd. Hierdoor riskeert u volgens hem eveneens door de taliban te worden vervolgd (CGVS I, p. 19).

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die nog steeds praktiserend moslim bent (CGVS I, p. 5), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Betreffende uw taskara en de taskara's van uw familieleden kan opgemerkt worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas hebben, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Wat betreft de werkdocumenten en foto's van M. K. werd er al op gewezen dat documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen dienen, wat hier niet het geval is. De werkzaamheden en het overlijden van uw paternale neef/schoonbroer O.N. worden hier niet meteen ter

discussie gesteld. De foto's van uw vrienden Ah. en Ma. die voor de overheid werkten hebben geen betrekking op uw asielrelaas.

U legde deze foto's immers neer om aan te tonen dat ze mensen doden die voor de overheid werkten, zeker bij het leger (CGVS I, p. 8). U was zelf echter actief als landbouwer (CGVS I, p. 6) en aan uw problemen kon geen geloof gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Ten eerste houdt het CGVS er geen rekening mee dat het perfect mogelijk is dat zijn broer, om veiligheidsredenen, terughoudend was om details over zijn werk te delen en dat de verzoeker hierdoor beperkte kennis had. Dit is ook wat de verzoeker expliciet vertelde tijdens zijn interview, dat zijn broer niet echt veel sprak over zijn werk.

Verder heeft de verzoeker zeker vijf keer benadrukt dat hij zelf niet bij de grenspolitie werkte en dus ook zulke details simpelweg niet weet. Het valt op dat hij toch bij elke vraag zijn best heeft gedaan en overal wel iets over wist, of dat nu algemeen of specifiek was. De verzoeker heeft duidelijk zijn best gedaan om constructief mee te werken aan het informatie verstrekken ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

[...]

*Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **onredelijk is.***

Ten tweede,

[...]

Het is gebruikelijk dat mensen, vooral in stressvolle situaties zoals vluchten uit een conflictgebied, moeite hebben om nauwkeurige datums te onthouden. Deze onnauwkeurigheid in tijdsaanduidingen hoeft niet te wijzen op ongeloofwaardigheid.

Omtrent de ‘onbekendheid’ met de rol van de broer tijdens de operaties

Het is begrijpelijk dat de verzoeker niet onmiddellijk gedetailleerde informatie over zijn broers rol kon verstrekken, aangezien hij mogelijk niet goed op de hoogte was van de taken van zijn broer. Het latere verduidelijken van de rol kan als een poging worden gezien om zo accuraat mogelijk te zijn en is zeker geen punt waaruit het CGVS ineens twijfel mag trekken.

Omtrent de ‘onzekerheid’ over gevangenislocaties

Het is begrijpelijk dat de verzoeker niet onmiddellijk specifieke gevangenislocaties kon noemen als hij er geen directe betrokkenheid bij had. Het feit dat hij later informatie heeft verkregen via informele kanalen, toont wederom aan dat hij zijn verhaal wilde verduidelijken. Ook hier is het niet redelijk dat het CGVS dit dan in twijfel gaat trekken.

Omtrent de ‘onverenigbare’ verklaringen over de vrijlating van de opgepakte personen:

Net als bij de tijdslijn kan verwarring over datums optreden tijdens traumatische ervaringen. Dit hoeft niet per se te wijzen op ongeloofwaardigheid, maar eerder op de moeilijkheid om exacte datums te onthouden of ook wederom het later gedetailleerder informeren over deze informatie.

Omtrent het ‘gebrek’ aan bewijs voor de operaties

Het verzamelen van bewijs in een conflictzone is vaak zeer moeilijk, zo niet onmogelijk. De verzoeker kan niet worden verweten dat hij geen tastbaar bewijs heeft, aangezien dit in zijn situatie niet realistisch zou zijn. Zoals hij vermeldde in het interview hoorde hij deze gebeurtenis zelf op de radio. Het is quasi onmogelijk om nu nog oude fragmenten te gaan zoeken hieromtrent in Afghanistan. Zeker met de taliban aan de macht!

[...]

*Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **uit de context wordt gehaald en onredelijk is.***

Ten derde,

[...]

Ook hier is het duidelijk dat de verzoeker tijdens zijn tweede interview gewoon wenste om meer uitgebreide informatie te verschaffen. Bovendien houdt het CGVS ook geen rekening met de traumatische herinneringen en de stress van een asielgesprek die kunnen leiden tot verwarring bij de verzoeker. Het kan moeilijk zijn om exacte datums en details te herinneren, en deze verwarring duidt niet noodzakelijkerwijs op ongeloofwaardigheid. Indien hij zich later details herinnert is het maar normaal dat hij die dan ook zal verduidelijken, wat een constructieve medewerking aantoont.

Verder werd de verzoeker geconfronteerd tijdens het interview over het feit dat hij in zijn eerste interview

niets had vermeld over de telefoontjes, waarop hij een zeer logisch antwoord wist te bieden. Dit toont aan dat de verzoeker zeker niets te verbergen heeft, laat staan wil liegen.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **onredelijk is en uit de context wordt gehaald**.

Ten vierde,

[...]

De verzoeker heeft deze 'tegenstrijdigheid' duidelijk uitgeklaard tijdens zijn tweede CGVS-interview. Hij beweerde namelijk nooit in Jalalabad gewoond te hebben maar enkel dat hij hier groenten zou verkocht hebben.

Hij onderscheidde duidelijk de verschillende vragen die hem gesteld werden tijdens de verschillende interviews. Het is de verantwoordelijkheid van het CGVS om gerichte, volledige en duidelijke vragen te stellen aan de verzoeker om vervolgens ook een gericht, volledig en duidelijk antwoord te kunnen verwachten. Er werd hem gezegd dat hij alles kort moest vertellen en in het grote interview was in detail kon treden. Dit is dan ook wat de verzoeker heeft gedaan, ook doorheen alle bovenstaande argumenten.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **uit de context wordt gehaald**.

Ten vijfde,

[...]

Het CGVS houdt er geen rekening mee dat mensen zoals deze verzoeker soms niet goed beseffen wat al dan niet belangrijk is om te vermelden. Zo is het perfect mogelijk dat de verzoeker zich tijdens eerdere verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig bewust was van het belang van deze spionagebeschuldigingen in zijn asielverzoek. Mensen kunnen tijdens het proces van asielverzoek meer details onthullen naarmate ze zich meer op hun gemak voelen of naarmate er dieper wordt ingegaan op specifieke aspecten van hun verhaal, wat dus ook in dit geval zo was.

Tot slot blijft het zo dat hij begreep dat hij een beknopt overzicht moest geven en de details tijdens het "grote interview" kon bespreken. Dit toont aan dat de verzoeker het gevoel had dat de spionagebeschuldigingen niet zo relevant waren voor zijn zaak als andere aspecten van zijn vluchtverhaal.

Dit betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij opzettelijk informatie achterhield.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **onredelijk en ondoordacht is**.

Ten zesde,

[...]

Omtrent het gebrek aan zekerheid over de dood van de broer van de verzoeker:

Het is begrijpelijk dat de verzoeker geen absolute zekerheid had over het lot van zijn broer, gezien de beperkte informatie die hij had ontvangen en de moeilijke omstandigheden waaronder hij en zijn familie verkeerden. Het feit dat hij verschillende verklaringen heeft afgelegd, kan worden toegeschreven aan de onzekere en verwarrende situatie rond de verdwijning van zijn broer. Zolang de verzoeker zelf nog met onzekerheid zit omtrent deze kwestie is het begrijpelijk dat hij geen zekerheid aan het CGVS kan geven.

Omtrent het telefoontje van een onbekend nummer:

Uit het interview is het duidelijk dat de moeder gebeld werd door het nummer van zijn broer, maar dat het een onbekende persoon was die sprak. Het is vanzelfsprekend dat hier gewoon een miscommunicatie heeft plaatsgevonden en dat er gewoon het bovenstaande wordt bedoeld.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **onredelijk is en uit de context wordt gehaald**.

Ten zevende,

[...]

Omtrent de 'oncoherente' verklaringen over de dood van de paternale neef:

Het CGVS lijkt geen rekening te houden met het feit dat de verzoeker enkel kan weten wat er met zijn paternale neef O.N. is gebeurd wat hem verteld is. Hij benadrukte zelfs in zijn tweede CGVS-interview dat hij het eigenlijk niet goed weet. Dit betekent niet noodzakelijk dat de verzoeker opzettelijk onwaarheden vertelt. Bovendien kan hij meer informatie hebben verstrekt naarmate hij zich de gebeurtenissen beter herinnerde.

[...]

Omtrent de twijfels over de telefoontjes van de taliban:

Het feit dat er twijfels zijn over de geloofwaardigheid van de telefoontjes betekent niet noodzakelijkerwijs dat de verzoeker de dood van zijn neef heeft verzonnen. Twijfels kunnen voortkomen uit factoren zoals de aard van de communicatie of de betrouwbaarheid van de bronnen, maar ze sluiten niet uit dat de verzoeker daadwerkelijk bedreigingen en traumatische gebeurtenissen heeft ervaren. Tenslotte beschikt de verzoeker nu eenmaal over een beperkte mogelijkheid om de feiten te ondersteunen.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het **onredelijk is**.

Het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden ingeslopen zijn in verzoekers asielrelaas, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. [...]

Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoeker wil erop wijzen dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

'In de Country Guidance van januari 2023 heeft het Europees Asielagentschap de volgende risicogroepen aangewezen:

[...]

Het is aldus duidelijk dat verzoeker in casu nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat, uit informatie waar verzoeker over beschikt (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, maart 2022), blijkt dat het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

[...]

*** Betreffende de verwestering van verzoekende partij**

Verzoekende partij verliet Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name op 2021.

Verzoekende partij kwam in België aan op 4.3.2022 en zij diende hier op 4.3.2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ondertussen heeft de Taliban de macht gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoekende partij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera.

De vrees van verzoeker heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Zij luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.

Vooreerst dient men op te merken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

Het hoeft geen betoog dat de Taliban sterk gekant is tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen aanschouwd worden.

Inderdaad, volgens verschillende bronnen, kan Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

[verwijzingen naar rapporten afkomstig van onder andere UNHCR, Nansen, EASO/EUAA en OSAR en rechtspraak van de Raad]

*** Betreffende de nood aan een toekomstgericht onderzoek**

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van onder andere het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en citaten uit algemene informatie afkomstig van onder meer UNHCR en Nansen]

*** Betreffende het voordeel van de twijfel**

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak en algemene informatie]

*** Betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus**

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling;

Dat verzoekende partij op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de Taliban geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijke onderhoud op het CGVS;

Dat verzoekende partij bovendien een bijkomende vrees heeft nu dat de Taliban de controle verworven heeft, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon.

Ter zake kan ook dienstig verwezen worden naar wat hierover uiteen wordt gezet in het reeds aangehaalde Nansen-rapport en de aldaar geciteerde bronnen en rechtspraak, dewelke hieronder integraal worden overgenomen: [...]

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij haalt aan dat verweerder van mening is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op dit punt schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de onderstaande wettelijke bepalingen:

"• art. 3 van het EVRM;

• art. 48 van de Vreemdelingenwet;

• de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;

• de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

• het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)

[...]

• Artikel 2 EVRM [...]

• Artikel 3 EVRM [...]".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Betreffende de bestreden beslissing

Verwerende partij is van mening dat de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoekende partij kan toegekend worden en verwijst hiervoor voornamelijk naar de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie.

De motivatie van verwerende partij gaat echter lijnrecht in tegen wat UNHCR, de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht, aanbeveelt: [...]

Verwerende partij motiveert niet op afdoende wijze waarom zij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt zij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen.

De motivering van verwerende partij is op dit punt al te voorbarig en getuigt van een overhaaste beslissing die genomen werd in hoofde van verzoekende partij. Immers, hieronder zal aangetoond worden dat, indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan subsidiaire bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen.

2. Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

[algemene theoretische uiteenzetting met verwijzing naar de Kwalificatierichtlijn, rapporten en rechtspraak]

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel.

In tegenstelling tot het "Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan" van verwerende partij moet men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan.

Uw Raad oordeelde ter zake in haar arrest van 31.03.2022: [...]

3. Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verwerende partij (stuk 1, pp. 3-5): [...]

Dat hierboven reeds werd aangehaald dat UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft (zie supra), wat tevens door Uw Raad bevestigd werd (zie infra).

Dat het hierboven aangehaalde rapport van Nansen eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind.

Dat er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn.

[verwijzingen naar landeninformatie afkomstig van onder meer Jurist, UNAMA, ACLED, UNOCHA]

4. Betreffende de terugkeer naar Afghanistan

Hierboven werd al ingegaan op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen (zie supra onder het deel over verwestering).

Bovendien werden, volgens het OSAR-rapport van maart 2021, personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit: [...]

Zie in deze zin eveneens het hierboven aangehaalde Nansen-rapport.

In een Country of Origin Query Response van EASO worden bovendien bijkomende problemen gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan: [...]

Dit risico is er alleen maar op vergroot ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst (zie supra).

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de bestreden beslissing en het pro deo bewijs, zoals ook blijkt uit de inventaris.

2.3. Bij aanvullende nota van 15 december 2023 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken

verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw verklaringen over uw leeftijd. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat u in 1997 geboren was terwijl u in België verklaarde dat u op [...] 1/1380 ([...] maart 2001) geboren was (zie brief Oostenrijks Federal Office for Immigration and Asylum d.d. 12 mei 2022). Gevraagd welke geboortedatum u in Oostenrijk heeft opgegeven, antwoordde u dat u niet meer wist wat u daar gezegd heeft omdat u al een moeilijke weg achter de rug had toen u daar door de politie opgepakt werd – u dacht wel dat u dezelfde leeftijd had opgegeven – en dat de tolk niet zo goed Dari sprak waardoor het mogelijk was dat hij die datum verkeerd heeft opgeschreven. Dat u niet zeker leek te weten of u in Oostenrijk dezelfde leeftijd als in België had opgegeven, is behoorlijk frappant. Erop gewezen dat u er gezegd heeft dat u in 1997 geboren bent, verwees u opnieuw enkel naar de moeilijke weg die u achter de rug had (CGVS I, p. 4), hetgeen hoegenaamd niet afdoende is om dit verschil te verklaren. Er kan immers verwacht worden dat u ook daar dezelfde geboortedatum zou opgeven, aangezien u in België duidelijk op de hoogte leek te zijn van wanneer u geboren bent (CGVS I, p. 3). Bovendien verklaarde u dat u niet om internationale bescherming zou hebben verzocht in Oostenrijk hoewel u daar op 15 februari 2022 effectief om internationale bescherming heeft verzocht. Hierop gewezen, antwoordde u dat uw toestand niet goed was en dat u niet weet wat u daar gezegd hebt (CGVS I, p. 6). Een dergelijke rechtvaardiging kan uiteraard ook hier niet volstaan. Dat u het resultaat van de asielpprocedure in Oostenrijk niet afgewacht heeft, is bovendien een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en hierna de uitkomst van de asielprocedure afwacht, quod non in casu. Het voorgaande ondergraaft in heel ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert geen verweer tegen de voormelde terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers leeftijd maken een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn asielrelaas. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban. Verzoekers broer M. zou voor de grenspolitie gewerkt hebben en zou hebben deelgenomen aan twee operaties in verzoekers dorp waarbij 2 talibanleden werden opgepakt, waardoor verzoeker beschuldigd werd van spionage.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan het door verzoeker naar voor geschoven vluchtrelaas, noch aan de vrees voor vervolging die hij hieruit puurt.

De motivering steunt op volgende elementen:

- verzoekers gebrekkige kennis over de professionele activiteiten van zijn broer doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat zijn broer bij de grenspolitie werkte;
- de ongeloofwaardigheid van het werk van verzoekers broer bij de grenspolitie wordt bevestigd door verzoekers warrige en incoherente verklaringen over de twee operaties in verzoekers dorp, waaraan verzoekers broer zou hebben deelgenomen, en de gevolgen ervan voor de twee gearresteerde talibs;
- verzoeker toont niet aan dat de door hem bijgebrachte documenten en foto's ter staving van de beweerde werkzaamheden van zijn broer daadwerkelijk zijn broer betreffen;
- er kan geen geloof worden gehecht aan de telefonische bedreigingen door de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoekers broer, aangezien verzoeker tijdens het interview bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft nagelaten hiervan melding te maken en evenmin een bevredigende uitleg kan verschaffen voor zijn nalatigheid de telefoontjes te vermelden;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn woonplaats in de drie laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan, met name Fatehabad dan wel Jalalabad;
- aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verblijf in Fatehabad gedurende de drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem ontvangen dreigbrieven, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker inwoner van Fatehabad zou zijn en dat deze bij hem thuis in Fatehabad zouden afgeleverd zijn;
- verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn woonplaats ondermijnen tevens de geloofwaardigheid van zijn bewering dat dorpelingen hem ervan verdachten ten gevolge van de operaties spion te zijn, te meer omdat verzoeker bij de DVZ niets heeft vermeld over de spionagebeschuldigingen;
- verzoeker legt wijzigende verklaringen af over het wedervaren van zijn broer en over het feit of hij al dan niet met zekerheid overleden is;
- aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer voor de grenspolitie werkte en dat zijn familie hierom dreigbrieven ontvangen hebben, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bezoeken van de taliban aan verzoekers huis na zijn vertrek;
- volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de dood van zijn paternale neef/schoonbroer O.N., die voor de politie in Zabul werkte en die volgens verzoeker jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban zou gedood zijn, inconsistenties bevatten en dat hoe dan ook uit niets blijkt dat verzoeker problemen zou hebben ondervonden ten gevolge van het werk en de dood van O.N..

7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verwijzen naar door hem opgelopen trauma's ter verschoning van zijn incoherente en gebrekkige verklaringen, het hernemen van

reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het geven van *post factum* verklaringen, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder.

Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. Verzoeker wijst doorheen het verzoekschrift meermaals op zijn psychologische toestand, in het bijzonder op het feit dat hij getraumatiseerd is, dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat de asielprocedure stresserend is.

Uit lezing van de verschillende onderhouden die verzoeker in het kader van onderhavige procedure heeft gevoerd blijkt dat aan verzoeker telkens eenvoudige en duidelijke vragen gesteld werden, die verzoeker goed kon volgen, waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep en waarop hij kon antwoorden. Verzoeker of zijn advocaat hebben doorheen de procedure geen melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) depressie, trauma of stress.

Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn depressie, trauma en gestresseerde toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift louter naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij verhinderd is om op volwaardige wijze deel te nemen aan de onderhavige procedure.

9. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat zijn broer terughoudend was om details te delen over zijn werk, stelt te hebben benadrukt dat hij zelf niet bij de grenspolitie werkte en geen details kent en citeert zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen uit het persoonlijk onderhoud van 6 juni 2023 omtrent het werk van zijn broer.

De loutere bevestiging en herneming van zijn reeds afgelegde verklaringen kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de terechte en pertinente motivering in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis over het werk van uw broer zeer beperkt is, waardoor u de beweerde professionele activiteiten van uw broer niet aangetoond heeft. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functie en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw problemen in en vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen waren echter zeer oppervlakkig.

Zo verklaarde u over de motieven van uw broer om bij de grenspolitie te gaan enkel heel vaag dat hij het waarschijnlijk leuk vond en zijn land wilde dienen (CGVS I, p. 10). U kon ook niet uitweiden over zijn taken. Zo zei u louter heel algemeen dat ze naar een plek werden gestuurd als er oorlog was, dat ze operaties uitvoerden en zo omdat dat nu eenmaal de taken van de politie zijn. Gevraagd wat de taken van uw broer waren als lid van de grenspolitie, antwoordde u dat u niet wist wat zijn specifieke taken waren (CGVS I, p. 11). U vroeg uw broer ook nooit iets over zijn werk omdat hij er niet zoveel over praatte. Toch dacht u dat uw broer zelf ook de verantwoordelijkheid had over andere mensen omdat een zabad mensen onder zich heeft maar u had geen idee hoeveel mensen een zabad onder zich heeft of hoe het werkt (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 15). Bovendien is het merkwaardig dat uw broer volgens u 10 jaar tot aan uw vertrek bij de politie gewerkt zou hebben, terwijl u een opleidingscertificaat neerlegde waaruit blijkt dat hij van 11/7/1383 tot 23/7/1383 (van 2 oktober 2004 tot 14 oktober 2004) al een politietraining volgde (CGVS I, p. 10). Gevraagd of u een verhaal kon vertellen dat uw broer u ooit vertelde over zijn werk, zei u dat hij niet praatte over zijn werk, over wat hij deed of over incidenten die plaatsvonden. U vroeg zelf ook nooit meer informatie. Gevraagd of uw broer zelf moest deelnemen aan operaties, zei u opnieuw heel vaag dat hij dat zeker gedaan moet hebben want als je bij de overheid werkt als militair moet je deelnemen aan operaties. Hij heeft u echter hierover nooit iets gezegd (CGVS I, p. 13). Dat u niet eens een door uw broer vertelde anekdote over zijn professionele activiteiten en ervaringen kon vertellen, doet danig de wenkbrauwen fronsen, temeer daar u even later wel plots kon vertellen over twee operaties die in uw dorp zouden hebben plaatsgevonden, waarbij twee personen werden opgepakt, waaraan uw broer zou hebben deelgenomen (CGVS, I, p. 13, p. 15), maar waaraan, zoals hieronder zal blijken, geen geloof gehecht kan worden. Tot slot is het opvallend dat u geen idee had hoeveel uw broer verdiende. U zei weliswaar dat uw broer na het overlijden van uw vader zijn salaris aan uw moeder gaf (CGVS I, p. 13). Nochtans omschreef u zichzelf als de ‘zorgdrager’ van de familie

en het hoofd van het huishouden, waardoor het bijzonder vreemd overkomt dat u als oudste mannelijke gezinslid in uw woning geen zicht had op de huishoudelijke financiën (CGVS II, p. 8, p. 22). Gelet op uw lacunaire kennis over de professionele activiteiten van uw broer, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer voor de grenspolitie werkte in het gedrang.”

Bij gebrek aan dienstig verweer wordt de voormelde motivering, die afdoende en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, door de Raad bijgetreden.

10. De bestreden beslissing motiveert verder:

*“Dat u niet concreet heeft aangetoond dat uw broer voor de toenmalige overheid werkte, wordt bevestigd doordat de geloofwaardigheid van zijn beweerde deelname aan operaties in uw dorp waarbij in vier dagen tijd twee talibs werden opgepakt op de helling komt te staan door uw warrige verklaringen over deze operaties en de gevolgen ervan voor de twee gearresteerde talibs. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de operaties drie jaar voor de val [van het vorige regime] plaatsvonden (CGVS I, p. 14), terwijl u bij het tweede onderhoud beweerde dat de operaties drie jaar voor het versturen van de dreigbrieven plaatsvonden (CGVS II, p. 6). Ook kon u tijdens uw eerste onderhoud niet zeggen welke rol uw broer tijdens die operaties speelde (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wist u echter merkwaardig genoeg plots te preciseren dat uw broer door de overheid werd toegewezen aan die operaties en dat hij de veiligheid van de andere mensen die de personen arresteerden, verzekerde (CGVS II, p. 15). Daarnaast is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wist naar welke gevangenis de twee opgepakte personen, Q.F. en M.N., gebracht werden. U verklaarde toen enkel niet te weten waar ze in de gevangenis zaten en opperde hoogstens dat ze [mogelijk] in Kaboel of in Jalalabad gevangen zaten (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u dan weer niets over een mogelijke detentie in Kaboel en preciseerde u via via vernomen te hebben, ofschoon u hierover geen zekerheid had, dat Q.F. eerst naar de gevangenis van Jalalabad en daarna naar Bagram gebracht werd. M.N. werd dan weer naar Jalalabad gebracht (CGVS II, p. 10). Het is heel opmerkelijk dat u dit tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet vermeldde. Bovendien verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat die twee mensen **na de val** zijn vrijgelaten waardoor jullie van daar gevlucht zijn (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat M.N. **ongeveer twee jaar voor uw vertrek** was vrijgelaten (CGVS II, p. 10). Ten slotte bracht u niet het minste bewijs ter staving van de door u vermelde operaties aan. Nochtans zei u dat de gesproken pers hierover had bericht (CGVS II, p. 15). Dat dergelijke operaties, waarbij volgens u honderden manschappen en tientallen voertuigen betrokken waren (CGVS II, p. 15), enkel in de gesproken en niet in de geschreven pers zouden worden vermeld, kan slechts bijzonder moeilijk overtuigen. Gelet op het voorgaande heeft u de operatie tegen F. en N. niet aannemelijk gemaakt. Aangezien dit zowat de enige door u gekende operaties waren waaraan uw broer had als lid van de grenspolitie deelgenomen zou hebben en u het daadwerkelijke plaatsvinden van deze operaties niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer lid van de grenspolitie wederom aanzienlijk op de helling te staan.”*

Verzoekers argumenten in het verzoekschrift vormen geen dienstige weerlegging van de voormelde motieven.

Waar verzoeker stelt dat het gebruikelijk is dat mensen, in stressvolle situaties zoals vluchten uit een conflictgebied of tijdens traumatische ervaringen, moeite hebben om nauwkeurige datums te onthouden, betreft dit een loutere en algemene bewering, waarmee hij geen afdoende verklaring biedt voor zijn manifest tegenstrijdige verklaringen over wanneer de operaties, waaraan zijn broer deelnam als lid van de grenspolitie, plaatsvonden en wanneer de talib M.N. werd vrijgelaten. Nochtans is redelijk te verwachten dat verzoeker dergelijke ingrijpende gebeurtenissen, die tot de kern van zijn asielrelaas behoren, op eenduidige wijze in de tijd zou kunnen situeren. De vaststelling dat verzoeker dit niet kan, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid ervan.

Verder legt verzoeker uit dat hij niet onmiddellijk gedetailleerde informatie kon geven over zijn broers rol, omdat hij mogelijk niet goed op de hoogte was van de taken van zijn broer, en dat het latere verduidelijken van diens rol als een poging kan worden gezien om zo accuraat mogelijk te zijn. Echter valt niet te rijmen dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet kon zeggen welke rol zijn broer speelde tijdens de operaties, maar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots wel kon preciseren welke rol zijn broer kreeg toegewezen. Verzoeker heeft zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud duidelijk aangedikt, wat slechts getuigt van het gefabriceerd karakter ervan.

Inzake zijn verklaringen over de gevangenislocaties stelt verzoeker dat het begrijpelijk is dat hij deze niet onmiddellijk kon noemen en dat het feit dat hij later informatie heeft verkregen via informele kanalen, wederom toont dat hij zijn verhaal wilde verduidelijken. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud steun vinden in het administratief dossier. Zijn *post factum* verduidelijkingen, die pas tot stand zijn gekomen na

kennisname van de bestreden beslissing, kunnen deze tegenstrijdigheden niet verschonen. Deze blijven overeind en dragen bij aan de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker naar voor geschoven relaas.

Verzoeker stelt dat het zeer moeilijk is om bewijs te verzamelen in een conflictzone. Dit betreft echter een loutere bewering, die verzoeker zelf tegensprekt door het bijbrengen van verschillende stukken ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Bovendien stelde verzoeker zelf dat de gesproken pers over de operaties had bericht (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 juli 2023, p. 15). In navolging van verweerder kan niet worden aangenomen dat dergelijke operaties, waarbij volgens verzoeker honderden manschappen en tientallen voertuigen betrokken waren, enkel in de gesproken en niet in de geschreven pers zouden worden vermeld.

11. Bij gebrek aan enig verweer blijft de volgende motivering onverminderd overeind:

“Hoewel u verschillende documenten en foto's neerlegde ter staving van de beweerde werkzaamheden van uw broer, dienen documenten slechts ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. In dit verband toonde u bovendien uw familiale relatie met uw beweerde broer niet aan. Niet alleen is hierboven al gebleken dat uw verklaringen over uw identiteit niet zonder meer kunnen worden aangenomen, bovendien komt het vreemd over dat uw ouders na de geboorte van uw broer, die volgens zijn taskara geboren is op 26 december 1984, gedurende ongeveer 16 jaar niet opnieuw vader of moeder zijn geworden. Nochtans werden uw ouders hierna, in een periode van nauwelijks 13 jaar, nog maar liefst zes keer vader en moeder (verklaring DVZ, vraag 17; zie ook achterzijde van uw broers elektronische taskara). Verder kon u geen foto's neerleggen waarop u duidelijk te zien bent met uw broer waardoor u de werkelijke band tussen u en de persoon op de verschillende documenten die volgens u uw broer zou zijn niet aantoonde. De foto's die u zou hebben gehad met uw broer stonden immers op een gsm die kapot ging toen u onderweg was naar België (CGVS II, p. 4). Het is merkwaardig dat uw familie wel nog een foto had waarop uw vader en uw broer samen te zien waren en die u later ook neerlegde maar dat ze geen foto's meer hadden waarop u en uw broer duidelijk samen in een familiale context te zien zijn of waarop u en uw vader samen te zien zijn (CGVS II, p. 4). Hoewel u wel foto's neerlegde waarop u en uw beweerde broer te zien zouden zijn op de begrafenis van uw schoonbroer/paternale neef, kan uit deze foto's echter niet opgemaakt worden wat jullie werkelijke familiale relatie is, aangezien op deze foto's vele tientallen personen te zien zijn.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aangetoond dat de overheidsambtenaar die op de documenten vermeld staat werkelijk uw broer zou zijn, temeer daar u merkwaardig genoeg, ondanks de uitdrukkelijke vraag van het Commissariaat-generaal, naliet om de voorzijde van de elektronische taskara van uw beweerde broer, waarop zijn foto te zien is, neer te leggen (CGVS II, p. 5).”

Gelet op het voorgaande wordt in navolging van verweerder geconcludeerd dat verzoeker niet aangetoond heeft dat zijn broer daadwerkelijk bij de grenspolitie actief was. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

12. Inzake de voorgehouden telefonische bedreigingen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Zo kan er geen geloof gehecht worden aan de telefonische bedreigingen die jullie kregen omwille van de werkzaamheden van uw broer. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat jullie omwille van de werkzaamheden van uw broer altijd waarschuwingen en dreigbrieven van de taliban kregen die eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk bij de grenspolitie (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u ook dat u bedreigd werd door de taliban omwille van het werk van uw broer die bij de overheid werkte en dat ze u vroegen om uw broer te overtuigen om te stoppen met zijn werk (CGVS I, p. 9). Toen u gevraagd werd wanneer de problemen die jullie omwille van het werk van uw broer hadden begonnen waren, verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud echter dat jullie bedreigd werden nadat de mensen te weten kwamen dat hij deelnam aan operaties waarbij die twee mensen werden opgepakt (CGVS I, p. 14, p. 17-18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat de taliban jullie voor die operaties ontelbare keren met verschillende nummers belden en met jullie spraken en dat jullie die nummers probeerden te blokkeren, waarna ze jullie dreigbrieven stuurden. In die telefoontjes zeiden de taliban dat u moest vragen aan uw broer om te stoppen om voor de overheid te werken en dat u geen banden moest hebben met de overheid. Anders zouden ze stappen tegen u ondernemen, zoals ze stappen ondernamen tegen uw paternale neef. U erkende ook dat u dit tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal niet vermeld had. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde tijdens het voorgaande onderhoud verklaarde u enkel dat u toen wel vertelde dat jullie bedreigingen kregen van de taliban, maar legde u deze lacune niet uit (CGVS II, p. 5-8, p. 16-17). Toen u nogmaals gevraagd werd waarom u toen niets zei over de telefoontjes, repliceerde u dat u dat niet had vermeld omdat u niets gevraagd werd over de telefoontjes (CGVS II, p. 23). Die verklaring is niet overtuigend aangezien u gevraagd werd in welke vorm u bedreigingen kreeg van de taliban. U antwoordde daarop dat de taliban dreigden via de malik of de imam en dat ze u ook bedreigd hebben met brieven waarin stond dat u uw broer moest overtuigen om te stoppen met

zijn werk bij de ongelovigen (CGVS I, p. 17). Erop gewezen dat die vraag gesteld werd maar dat u niks zei over de telefoontjes zei u dat er misschien een misverstand was en dat de vorige tolk u verschillende keren vroeg om uw verklaringen niet te herhalen en dat hij u misschien stopte waardoor u dit niet had kunnen zeggen (CGVS II, p. 23). Die verklaring is echter evenmin afdoende aangezien u ook gevraagd werd of de taliban voor het sturen van die brief al contact opgenomen had met jullie. U antwoordde toen dat jullie in Afghanistan een gewone gsm hadden en dat jullie een onbekend nummer hadden dat je niet kan bellen (CGVS I, p. 17). Gelet op het voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan deze door u beweerde telefoontjes."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde afdoende en draagkrachtige motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het duidelijk is dat hij tijdens zijn tweede onderhoud meer uitgebreide informatie wenste te verschaffen en dat verweerder geen rekening houdt met de traumatische herinneringen en de stress van een asielgesprek.

Reeds *supra* werd vastgesteld dat verzoeker zijn psychische toestand niet aantoont, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Verzoekers verschoningen in het verzoekschrift overtuigen dan ook niet en kunnen de vastgestelde omissies en incoherenties in zijn verklaringen over de telefonische bedreigingen niet toedekken. In navolging van verweerder hecht de Raad geen enkel geloof aan de beweerde telefoontjes.

Daarnaast citeert verzoeker in het verzoekschrift zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 juli 2023, p. 23), waarmee hij geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen.

13. Voorts motiveert de bestreden beslissing:

*"Voorts stemmen uw opeenvolgende verklaringen over uw woonplaats niet met elkaar overeen. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken woonde u de laatste 3 jaar tot uw vertrek in Jalalabad (DVZverklaring d.d. 22 april 2022, vraag 10). Op het Commissariaat-generaal beweerde u enkel in Fatehabad te hebben gewoond (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat u toen gezegd had dat u drie jaar in de stad Jalalabad groenten verkocht, niet dat u daar woonde (CGVS II, p. 18). Die verklaring volstaat hoegenaamd niet, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gezegd heeft dat u de laatste drie jaar tot uw vertrek in Jalalabad, waarbij u zelfs de wijk preciseerde, **woonde** en dat u ook zei dat u van uw geboorte tot ongeveer drie jaar voor uw vertrek in Fatehabad woonde (DVZ-verklaring, vraag 10). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar."*

Verzoeker stelt dat deze tegenstrijdigheid werd uitgeklaard tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en citeert zijn verklaringen dienaangaande, maar gaat eraan voorbij dat zijn verklaringen reeds werden meegenomen in de voormelde beoordeling. Het louter hernemen van deze verklaringen kan dan ook geen afbreuk doen aan deze motivering.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hem bij de DVZ werd verteld dat hij alles kort moest vertellen en in het grote interview in detail kon treden. Te dezen dient erop gewezen dat verzoekers verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Indien verzoeker bij de DVZ verzocht werd om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat dit verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk verklaringen af te leggen bij de DVZ. Bovendien kan de loutere verwijzing naar het verzoek om kort te antwoorden niet verklaren waarom verzoeker, gevraagd naar zijn woonplaats voorafgaand aan zijn vertrek, Jalalabad zou antwoorden, indien hij er niet daadwerkelijk heeft gewoond maar louter groenten heeft verkocht. Verder gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat hij bij de DVZ duidelijk heeft verklaard dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in Jalalabad woonde. Verzoeker gevraagd naar het exact adres van zijn laatste verblijfplaats en sinds wanneer hij er verbleef, antwoordde hij *"Jalalabad, Laghman Ada wijk [...]. Ik woonde hier de laatste 3 jaar tot mijn vertrek"* (verklaring DVZ, vraag 10). Daarnaast gevraagd naar een kort overzicht van zijn hoofdverblijfplaatsen in Afghanistan, antwoordde verzoeker *"Van mijn geboorte tot +/- 3 jaar voor mijn vertrek woonde ik in Fatehabad"* (verklaring DVZ, vraag 10). De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn laatste woonplaats in Afghanistan blijven derhalve overeind. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de laatste drie jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan nog in Fatehabad woonde.

14. Bij gebrek aan enig verweer blijft volgende motivering onverminderd overeind:

"Aangezien u op het Commissariaat-generaal beweerde dat u na de operaties waardoor u van spionage werd beschuldigd in Fatehabad dreigbrieven van de taliban en tevens (via via) dreigberichten via de malik en de

imam heeft ontvangen en er geen geloof aan uw verblijf in Fatehabad gedurende de drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan gehecht kan worden, kan er evenmin aan de door u ontvangen dreigbrieven, waarin uitdrukkelijk gezegd wordt dat u inwoner van Fatehabad zou zijn en die bij u thuis in Fatehabad afgeleverd zouden zijn, en aan de dreigberichten nog geloof gehecht worden. Dat de dreigbrieven van de taliban ongeloofwaardig zijn, blijkt tevens uit het merkwaardige feit dat de taliban al jaren geweten zouden hebben dat uw broer voor de overheid werkte en dat ze u al meer dan drie jaar voor uw vertrek gebeld zouden hebben met de vraag uw broer ervan te overtuigen te stoppen met zijn job maar dat ze pas een klein jaar voor de val van het land dreigbrieven stuurden met dezelfde vraag (CGVS I, p. 7). Gevraagd waarom ze u toen plots twee brieven stuurden, verklaarde u dat het hun beslissing was en dat ze jullie eerst belden en dan brieven stuurden (CGVS II, p. 21). Het komt echter bevreemdend over dat ze jullie plots dergelijke dreigbrieven zouden gestuurd hebben hoewel die telefoontjes meer dan twee jaar voordien al gestopt waren. Bovendien is het, gelet op de duidelijke in de brieven van de taliban opgenomen doodsb bedreigingen aan uw adres, merkwaardig dat u geen ernstige voorzorgsmaatregelen nam behalve dan opletten en waakzaam zijn als u buiten rondhing (CGVS II, p. 19)."

15. Inzake de door verzoeker voorgehouden beschuldigingen van spionage stelt verweerder:

"Door uw ongeloofwaardige verklaringen over uw woonplaats kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat dorpelingen u ervan verdachten ten gevolge van de operaties spion te zijn (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 11-13, p. 17-21). Dit wordt bevestigd doordat u pas op het Commissariaat-generaal voor het eerst over spionagebeschuldigingen aan uw adres sprak ten gevolge van de operaties in jullie dorp waarbij twee mensen opgepakt waren (CGVS I, p. 9, CGVS II, p. 11).

Naast het feit dat hierboven al gebleken is dat u de betreffende operaties waarbij uw broer betrokken zou geweest zijn niet aannemelijk heeft gemaakt, vermeldde u op de Dienst Vreemdelingenzaken echter niets over deze spionagebeschuldigingen aan uw adres. U verklaarde daar enkel dat jullie voor de val van de overheid altijd waarschuwingen en dreigbrieven kregen van de taliban, die eisten dat uw broer zou stoppen met zijn werk bij de grenspolitie, waardoor jullie Afghanistan moesten verlaten na de overname door de taliban, niets meer. Gevraagd of er andere redenen waren waarom u gevlucht was, antwoordde u bovendien negatief (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft over de spionagebeschuldigingen die u zou hebben gekregen, antwoordde u dat er u gezegd werd dat u kort moest vertellen wat het probleem was en dat u de details in het 'groot interview' kon vertellen (CGVS I, p. 18). Die verklaring is echter niet afdoende aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd wordt om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (CGVS-verklaring, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5) en aangezien uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen duidelijk kan opgemaakt worden dat de spionagebeschuldiging aan uw adres de essentie van uw vluchtrelaas raakt: uw vrees bij terugkeer is immers dat uw leven gevaar loopt doordat u werd beschuldigd van spionage en ook omwille van het werk van uw broer (CGVS I, p. 9, p. 14, p. 17; CGVS II, p. 11). Daardoor kan verwacht worden dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds vermeld zou hebben. Hierdoor kan er aan de spionagebeschuldigingen geen geloof meer worden gehecht."

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zich bij de DVZ niet volledig bewust was van het belang van deze spionagebeschuldigingen in zijn asielverzoek, kan slechts blijken dat verzoeker deze beschuldigingen dan zelf niet ernstig vond. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS dat deze beschuldigingen de kern van zijn asielrelaas raken.

Voor zover verzoeker andermaal stelt dat hij begreep dat hij een beknopt overzicht moest geven en de details tijdens het "grote interview" kon bespreken, wijst de Raad er andermaal op dat verzoekers verklaringen op de DVZ aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst werd verzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vaststelling dat verzoeker de spionagebeschuldigingen niet heeft vermeld bij de DVZ, terwijl uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat deze beschuldigingen de essentie van zijn vluchtrelaas raken, ondermijnt de geloofwaardigheid van de spionage beschuldigingen op fundamentele wijze.

16. Wat betreft de dood/verdwijning van verzoekers broer stelt verweerder het volgende:

"Ook aan de verdwijning van uw broer die voor de grenspolitie gewerkt zou hebben kan weinig geloof gehecht worden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat hij gedood werd door de taliban na de val van de regering (DVZ-verklaring d.d. 22 april 2022, vraag 17). Bij een later gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u in Servië te weten gekomen bent dat uw broer terug

gedeporteerd geweest is naar Afghanistan maar dat hij tot op dat moment vermist was en dat jullie vermoedden dat hij gestorven is omdat uw familie via iemand anders te horen gekregen had dat hij vermoord was, maar zij waren daar ook niet zeker over (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ op 2 januari 2023, vraag 3.5). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broer vermist was. U verklaarde ook dat uw moeder een telefoon kreeg van een **onbekend** nummer. Gevraagd wie die persoon was, zei u dat hij uw moeder belde met **uw broers telefoonnummer**, wat moeilijk te verzoenen is met uw verklaring dat het een **onbekend** nummer was. Die persoon, een **kidnapper of iemand anders**, zou haar gezegd hebben dat haar zoon gedood was (CGVS I, p. 4-5; CGVS II, p. 21). Het is merkwaardig dat jullie ondanks dat telefoontje slechts zouden vermoeden dat uw broer gedood is, hoewel u eerder verklaarde dat hij overleden was door toedoen van de taliban.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat er geen absolute zekerheid is over het lot van zijn broer, maar bevestigt hiermee slechts zijn verklaringen bij het CGVS, aangezien verzoeker bij de DVZ nog – met zekerheid – stelde dat zijn broer gedood werd door de taliban na de val van de regering. Verzoeker biedt met zijn verwijzingen naar de onzekere en verwarrende situatie rond de verdwijning van zijn broer geen bevredigende verklaring voor zijn incoherente verklaringen dienaangaande.

Verder kan verzoeker zijn incoherente verklaringen over het telefoontje aan verzoekers moeder niet verschonen door louter te stellen dat er zich een miscommunicatie heeft voorgedaan. Deze boude bewering vindt geen steun in een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van 17 juli 2023, waaruit blijkt dat aan verzoeker eenvoudige vragen werden gesteld, die hij duidelijk begreep en kon beantwoorden. Hieruit kunnen geen communicatie- of vertaalproblemen worden ontwaard.

17. Tot slot stelt verweerder inzake de dood van verzoekers paternale neef O.N. terecht het volgende:

“Volledigheidshalve kan, betreffende de dood van uw paternale neef/schoonbroer O.N. die voor de politie in Zabul werkte en die volgens u door de taliban gedood werd (CGVS II, p. 3), opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover ook consistentie missen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u immers dat hij ergens onderweg werd gestopt en gedood (CGVS I, p. 8). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat hij aan een checkpoint werkte en vocht tegen de taliban maar dat jullie niet weten of hij in een gevecht of in een landmijnexplosie gedood werd en dat jullie enkel de informatie kregen dat hij martelaar was geworden (CGVS II, p. 3). Deze verklaringen zijn niet coherent. Bovendien is hierboven reeds gebleken dat er aan de telefoontjes die u van de taliban gekregen zou hebben en waarin zij zouden hebben gezegd dat ze uw paternale neef gedood hebben (CGVS II, p. 6), geen geloof gehecht kan worden. Hoe dan ook blijkt uit niets dat jullie ten gevolge van de dood van uw schoonbroer/neef, die tijdens zijn werk als politieagent zou zijn gedood, hetgeen tot de risico's van het vak behoort, problemen zouden hebben gehad, aangezien hierboven is gebleken dat er aan de door u vertelde problemen gedurende de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet het minste geloof gehecht kan worden.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij enkel weet wat er hem verteld is, dat hij heeft gezegd dat hij het eigenlijk niet goed weet en dat hij meer informatie kan verstrekt hebben naarmate hij zich de gebeurtenissen beter herinnerde. Verzoeker geeft hiermee geen concrete, laat staan een bevredigende, uitleg voor de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen over de dood van zijn paternale neef.

Hoe dan ook wordt in navolging van verweerder vastgesteld dat uit niets kan blijken dat verzoeker problemen zou hebben gekend ten gevolge van de dood van O.N..

18. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en dat hij op 4 maart 2022 aankwam in België. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als “afvallige”, “niet-gelovige” of “geen goede moslim” te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar verschillende bronnen, waaruit blijkt dat “Europeanisatie of verwestering” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

18.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

18.2. *In casu* stelt het verzoekschrift dat verzoeker Afghanistan 2021 heeft verlaten en op 4 maart 2022 in België is aangekomen. Bijgevolg verblijft verzoeker bijna 2 jaar in België.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïdiseerd en vervolgd.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt, naar “*Westerse muziek*” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Gelet op de voormelde analyse op basis van de door beide partijen aangebrachte landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar een verblijf in Europa niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij terugkeer naar Afghanistan. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*.

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als vierentwintigjarige, dan wel twintigjarige (gelet op de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers leeftijd), reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juni 2023, p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die als rijk zullen worden gezien en te maken zullen krijgen met criminaliteit en/of door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de beroepsprocedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa het slachtoffer zou worden van criminaliteit en/of door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoon

dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

19. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

20. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

21. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

22. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont met zijn loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de socio-economische situatie van Afghanen die terugkeren uit Europa niet concreet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

23. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of

binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"vermindert"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

24. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS